

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 28CoCsp/20/2024
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6120446016
Dátum vydania rozhodnutia: 22. 07. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Lucia Mizerová
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2025:6120446016.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedníčky senátu: Mgr. Lucia Mizerová sudcov: JUDr. Erika Tischlerová a JUDr. Peter Duman, v právnej veci žalobcu: EOS KSI Slovensko, s. r. o., so sídlom Prievozská 2, Bratislava – mestská časť Ružinov, IČO: 35 724 803, zastúpeného splnomocnencom: Remedium Legal, s. r. o., so sídlom Prievozská 2, Bratislava – mestská časť Ružinov, IČO: 53 255 739 proti žalovanému: A. B., nar. XX.XX.XXXX, adresa C. D. E. XXXX/X, B. F., zastúpenému splnomocnencom: Združenie na ochranu práv občana – AVES, so sídlom Jána Poničana 6115/9, Bratislava – Devínska Nová Ves, IČO: 50 252 151, o zaplatenie 898,10 eura s príslušenstvom, na odvolanie žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Dunajská Streda č. k. 10Csp/18/2021-275 zo dňa 13. februára 2024, t a k t o

rozhodol:

- I. Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutých výrokoch I. až III. m e n í tak, že žalobu z a m i e t a .
- II. Žalovanému p r i z n á v a voči žalobcovi nárok na náhradu trov prvoinstančného a odvolacieho konania v plnom rozsahu.

odôvodnenie:

- 16 -

28CoCsp/20/2024
28CoCsp/20/2024-
6120446016

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie výrokom I. uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu vo výške 898,10 eura spolu s 5 % ročným úrokom z omeškania zo sumy 898,10 eura od 30.04.2019 do zaplatenia do troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku; výrokom II. priznal žalobcovi náhradu trov konania vo výške 100 %; výrokom III. rozhodol, že o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

2. Rozhodnutie súd odôvodnil právne aplikáciou ust. § 1 ods. 1, 3 veta prvá, § 2 ods. 1 písm. a), písm. b), písm. g), ods. 3 zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa a o zmene zákona Slovenskej národnej rady č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov, ust. § 3 ods. 1, 2, § 4 ods. 1 zákona č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o zmene a doplnení zákona Slovenskej národnej rady č. 71/1986 Zb. o Slovenskej obchodnej inšpekcii v znení neskorších predpisov, ust. § 9 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch, § 11 ods. 1, ust. § 37 ods. 1, § 39, § 40 ods. 1, § 52 ods. 1 až 4, § 53 ods. 1, ods. 4 písm. k), ods. 5 a 9, § 54 ods. 1, 2, § 517 ods. 2, § 565 zák. č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník (ďalej len „OZ“), ako aj § 3 ods. 1 nariadenia vlády SR č. 87/1995 Zb., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka a ust. čl. 1 ods. 1, čl. 3 písm. a) až c), čl.

3 ods. 2 veta prvá, štvrtá, čl. 4 ods. 1, 2, čl. 5, čl. 6 ods. 1 Smernice rady 93/13/EHS z 05.04.1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách, ako aj bodu 1 písm. e) prílohy Smernice.

3. Vecne súd argumentoval tým, že z výsledkov vykonaného dokazovania mal preukázať, že medzi právnym predchodcom žalobcu a žalovaným bola dňa 13.04.2016 uzatvorená zmluva o spotrebiteľskom úvere - revolvingový úver, predmetom ktorej bolo poskytnutie úverového rámca pre žalovaného vo výške 1.400 eur. Výška mesačnej splátky bola určená na sumu 44,86 eura, termín splatnosti splátok bol určený na 20. deň v mesiaci. Výška prvého čerpania bola v sume 1.400 eur. Súd poukázal na to, že pre spotrebiteľské vzťahy môže veriteľ žiadať o zaplatenie celej pohľadávky pre nesplnenie niektorej splátky až najskôr po uplynutí 3 mesiacov od omeškania so zaplatením splátky a keď súčasne upozornil spotrebiteľa v lehote nie kratšej ako 15 dní na uplatnenie tohto práva (§ 53 ods. 9 OZ). V súvislosti s úpravou režimu straty výhody splátok, zákonodarca v § 53 ods. 9 OZ zavádza nové pravidlo, z ktorého vyplýva, že veriteľ (v postavení dodávateľa) môže požadovať splnenie celého dlhu pre nesplnenie niektorej zo splátok za podmienok, že už uplynuli tri mesiace od omeškania so zaplatením príslušnej splátky, a že upozornil dlžníka (v postavení spotrebiteľa) v lehote nie kratšej ako pätnásť dní na uplatnenie tohto práva. Účinnosť uplatnenia práva veriteľa podľa § 565 OZ je teda podmienená tým, že veriteľ v uvedenej lehote pred uplatnením tohto práva upozornil dlžníka na to, že toto právo využije. Pätnásťdňová lehota na upozornenie spotrebiteľa by mala byť realizovaná ešte pred uplynutím troch mesiacov od omeškania so zaplatením splátky, vychádzajúc z charakteru upozornenia na možnosť zosplatenia ako vytvorenia príležitosti pre dlžníka ho ešte odvrátiť, navyše pokiaľ uplatneniu práva nebráni, ak spotrebiteľ zaplatí niektorú zo skorších splátok (uznesenie Najvyššieho súdu SR z 30.11.2022 sp. zn. 5 Cdo 224/2021). Právny predchodca žalobcu výzvou z 27.12.2017 vyzval žalovaného k splateniu celého úveru v dôsledku omeškania s úhradou záväzkov vyplývajúcich z úveru s tým, že vyzval žalovaného zaplatiť dlžnú čiastku vo výške 1.916,60 eura najneskôr do pätnástich dní od spisania výzvy na bankový účet žalobcu. Žalobca predložil súdu výzvu zo dňa 20.09.2017 spolu s podacím hárkom, ktorú je možné považovať za výzvu podľa ustanovenia § 53 ods. 9 OZ. Vo vzťahu k premlčaniu, v prípade plnenia splátok, plynie premlčacia doba po uplynutí 3 mesiacov odo dňa nasledujúceho po splatnosti splátky, pre ktorú došlo k vyhláseniu mimoriadnej splatnosti. Premlčacia doba by teda začala plynúť od 21.12.2017. Žaloba bola podaná dňa 03.12.2020, a teda pohľadávka žalobcu premlčaná nie je. Hoci premlčacia doba jednotlivých splátok nastáva nasledujúcim dňom po splatnosti tej ktorej splátky, avšak uvedené sa nevzťahuje na splátky splatné do budúcnosti, a teda pre splátky ktorých splatnosť nastala vyhlásením mimoriadnej splatnosti celého úveru. Pokiaľ ide o doručenie písomnosti žalovanému, súd poukázal na rozsudok Krajského súdu v Trnave sp. zn. 11CoCsp/52/2021 zo dňa 25.10.2022, v ktorom rozsudku súd konštatoval, že zákon pre doručenie nevyžaduje žiaden konkrétny spôsob, teda nevyžaduje aby sa tieto doručovali doporučené alebo do vlastných rúk. K výške úrokovej sadzby súd uviedol, že v čase uzavretia zmluvy o úvere existoval jednoznačný zákonný rámec, ktorý určil maximálnu odplatu, ktorú môže veriteľ od spotrebiteľa požadovať, a to ust. § 1a nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z. z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka. NS SR v uznesení zo dňa 26.01.2023 sp. zn. 4Cdo/191/2022 konštatoval: „Dovolací súd poznamenáva, že výkladom proti doslovnému jazykovému zneniu zákona a na jeho základe rozhodovaním contra legem nevyhnutne dochádza k intenzívnemu zásahu do jedného zo základných princípov právneho štátu, a to princípu právnej istoty. Rozhodovať takto nie je možné nikdy v prípade, pokiaľ sa aplikuje jasný, jednoznačný a zjavne úplný text zákona, resp. právnej normy obsiahnutej v zákone, pričom vzhľadom na všetky okolnosti niet pochyb o úmysle zákonodarcu na takej úprave právnych vzťahov; čo platí práve pre daný prípad. Tým, že odvolací súd priznal ustanoveniu § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka a inštitútu dobrých mravov väčšiu váhu, než mu v konfrontácii s jasnými a z hľadiska obsahu dispozície právnej normy pochybnosťmi nevzbudzujúcimi ustanoveniami § 53 ods. 6 Občianskeho zákonníka v spojení s § 1a ods. 1 nariadenia vlády č. 87/1995 Z.z. prináležala, zásadne poprel účel a význam príslušných ustanovení. Uvedenými ustanoveniami bolo zavedené generálne pravidlo, podľa ktorého odplata nesmie prevýšiť najvyššiu prípustnú mieru, ktorú od spotrebiteľa možno požadovať, a to z dôvodu, že v praxi bolo potrebné reagovať na ekonomickú, sociálnu a celkovú spoločenskú zmenu pomerov v súvislosti s požíčianím peňazí spotrebiteľom. Aby bolo možné flexibilne zohľadniť potrebu zmien pri odplate a stanovení jej najvyššej prípustnej výšky, ponechalo sa toto určenie vláde Slovenskej republiky, ktorá odplatu a jej najvyššiu prípustnú výšku ustanovuje vládnym nariadením. Možno prisvedčiť argumentácii dovolateľky, že účelom predmetných ustanovení je okrem iného aj ochrana veriteľov, ktorí dodržia zákon, pred nejednotnou rozhodovacou praxou štátnych orgánov. Veriteľ, ktorý svojim konaním rešpektuje právnu úpravu stanovujúcu limit pre úrokové sadzby, má legitímne očakávanie, že za to nebude zo strany štátnych orgánov sankcionovaný.

Pokiaľ súdy v preskúmvanej veci vyhodnotili odplatu za poskytnutý spotrebiteľský úver ako rozpornú s dobrými mravmi napriek skutočnosti, že bola dohodnutá v zákonom stanovených mantineloch, vo svojich dôsledkoch nenaplnili ústavnoprávnu požiadavku vyplývajúcu z princípu právnej istoty, a to legitímnu predvídateľnosť postupov súdu a práva.(...) Preto dovolací súd uzatvára, že pokiaľ odvolací súd svoje rozhodnutie založil na konštatovaní rozporu dohodnutej výšky odplaty v spotrebiteľskom úvere, ktorá pritom bola v zákonom stanovenom limite, s dobrými mravmi, zvolil v danom prípade neprípustný výklad contra legem, čím sa dopustil závažného interpretačného a judikatórneho excesu.“ Na základe uvedeného súd prvej inštancie uzavrel, že žaloba je opodstatnená, preto jej v celom rozsahu vyhovel a zaviazal žalovaného na zaplatenie istiny vo výške 898,10 eura spolu s 5 % ročným úrokom z omeškania od 30.04.2019 do zaplatenia poukazujúc na § 517 ods. 2 OZ do troch dní od právoplatnosti rozsudku.

4. O náhrade trov konania súd rozhodol podľa § 255 ods. 1 a § 262 ods. 2 CSP a v spore plne úspešnému žalobcovi priznal náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

5. Proti tomuto rozsudku súdu prvej inštancie v celom jeho rozsahu podal odvolanie žalovaný, a žiadal, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zmenil tak, že žalobu v celom rozsahu zamietne a priznal žalovanému náhradu trov konania v rozsahu 100 %. Závery súdu považoval za prekvapivé a svojvoľné, nemajúce oporu v právnych predpisoch, ani v zaužívanej súdnej praxi. Súd mal za preukázané, že žalobca predložil súdu výzvu zo dňa 20.09.2017 (čl. 194) spolu s podacím hárkom, ktorú podľa jeho názoru je možné považovať za výzvu podľa ustanovenia § 53 ods. 9 OZ. Súd dospel k záveru, že premlčacia doba začala plynúť po uplynutí 3 mesiacov odo dňa nasledujúceho po splatnosti splátky, pre ktorú došlo k vyhláseniu mimoriadnej splatnosti, to znamená, že premlčacia doba začala plynúť od 21.12.2017. Žaloba bola podaná dňa 03.12.2020, a teda podľa názoru súdu pohľadávka žalobcu premlčaná nie je. Poukázal na znenie ust. § 53 ods. 9 OZ a § 103 veta druhá OZ a na to, že z obsahu výzvy zo dňa 20.09.2017, označenej ako “Posledná výzva pred začatím vymáhania celého úveru“ vyplýva, že právny predchodca žalobcu vyzval žalovaného na okamžitú úhradu omeškaných splátok vo výške 224,3 eura. Z úverovej zmluvy je zrejmé, že výška mesačných splátok bola 44,86 eura, to znamená, že žalovaný bol v omeškaní minimálne s piatimi mesačnými splátkami. Omeškanie žalovaného so splácaním je preukázané aj z predloženého prehľadu splácania, z ktorého jasne vyplýva, že žalovaný uhradil poslednú splátku 20.04.2017 a do omeškania sa dostal so splátkou splatnou dňa 20.05.2017. To znamená, že v zmysle ustanovenia § 103 veta druhá OZ, premlčacia doba celého dlhu začala plynúť odo dňa zročnosti nesplnenej splátky splatnej 20.05.2017, t.j. odo dňa 21.05.2017 a uplynula dňa 21.05.2020. Žaloba bola podaná na súd až dňa 03.12.2020 a teda pohľadávka žalobcu už bola v čase podania žaloby premlčaná. Súd vo vzťahu k výške úrokovej sadzby odkázal na § 1 a) nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z.z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka a na rozhodnutie NS SR zo dňa 26.01.2023, sp. zn. 4Cdo/191/2022. Žalovaný poukázal na znenie § 53 ods. 6 OZ, § 1a ods. 1 ods. 4 nariadenia vlády č. 87/1995 Z.z. a uviedol, že v prejednávanom spore, v rozhodnom období - apríl 2016 (t.j. v čase uzatvorenia zmluvy a poskytnutia úveru) pri spotrebiteľských úveroch s dobou splatnosti od 1 do 5 rokov bola priemerná úroková sadzba pri novo poskytnutých úveroch bankami spotrebiteľom vo výške 8,81 %. V predmetnej zmluve o úvere bola určená ročná úroková sadzba 33 %, ktorá prekračovala dvojnásobok priemernej úrokovej sadzby bánk (8,81 % - 17,62 %), konkrétne bola takmer štvornásobne vyššia oproti úroku v bankách (8,81 % - 33 %), preto je dojednanie úroku neplatné pre rozpor s dobrými mravmi podľa ustanovenia § 39 OZ. V prípade, ktorý posudzoval NS SR v uznesení zo dňa 26.01.2023, sp. zn. 4Cdo/191/2022 a na ktorý odkazuje súd prvej inštancie vo svojom rozsudku, bol posudzovaný úrok 23,12 %, ktorý neprekračoval ani len dvojnásobok úrokovej sadzby 11,60 %, a na prejednávaný prípad preto nemá žiaden vplyv. V prípade žalovaného však ide takmer o štvornásobok úrokovej sadzby 33 % oproti 8,81 %, čo už predstavuje civilnoprávnu úžeru. Právny štát úžere praktizovanej na spotrebiteľoch súdnu ochranu neposkytuje.

6. Žalobca samostatný odvolací návrh nepodal, k odvolaniu žalovaného podal písomné vyjadrenie v ktorom uviedol, že sa plne stotožňuje s napadnutým rozsudkom a navrhuje, aby ho odvolací súd ako vecne správny potvrdil.

7. Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 34 CSP), po zistení, že odvolanie žalovaného bolo podané včas (§ 362 ods. 1 CSP), oprávneným subjektom – zároveň stranou, v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 359 CSP), proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie, proti ktorému zákon odvolanie pripúšťa (§ 355 ods. 1 CSP), po skonštatovaní, že podané odvolanie má zákonné náležitosti (§ 127 a § 363 CSP) a že odvolateľ použil zákonom prípustné odvolacie dôvody (§ 365 ods. 1 písm. f/ a h/ CSP),

preskúmal napadnuté rozhodnutie v medziach daných rozsahom (§ 379 CSP) a dôvodmi odvolania (§ 380 ods. 1 CSP), s prihliadnutím ex offio na prípadné vady týkajúce sa procesných podmienok, ktoré nezistil (§ 380 ods. 2 CSP), po zopakovaní dokazovania vykonaného súdom prvej inštancie (§ 383 CSP) na nariadenom odvolacom pojednávaní (§ 384 ods. 1 CSP a § 385 ods. 1 CSP) dospel k záveru, že odvolanie žalovaného je dôvodné, z ktorého dôvodu odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie zmenil tak, že žalobu zamietol (§ 388 CSP).

8. Predmetom prieskumu odvolacieho súdu s poukazom na obsah napadnutého rozhodnutia a odvolaním žalovaného uplatnenú odvolaciu argumentáciu bolo posúdiť, či súd prvej inštancie rozhodol na základe vykonaného dokazovania a realizovaného právneho posúdenia veci v predmetnom spotrebiteľskom spore vecne správne, pokiaľ žalobe žalobcu o zaplatenie sumy 898,10 eura s príslušenstvom titulom pohľadávky zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere – revolvingový úver č. 6604030515 zo dňa 13.04.2016 vyhovel dôvodiac, že došlo k platnému zosplateniu úveru právnym predchodcom žalobcu, pohľadávka žalobcu premlčaná nie je a výška požadovaných úrokov z omeškania bola v zákonom limite. Žalovaný v odvolaní so závermi súdu prvej inštancie nesúhlasil, mal za to, že k zosplateniu úveru právnym predchodcom žalobcu došlo pre splátku splatnú dňa 20.05.2017, preto s ohľadom na znenie § 53 ods. 9 a § 103 OZ bola podľa žalovaného pohľadávka žalobcu v čase podania žaloby premlčaná. Mal tiež za to, že dohodnutá ročná úroková sadzba 33 % bola neplatná pre rozpor s dobrými mravmi a predstavovala úžeru.

9. Pretože odvolací súd dospel k záveru, že na vec sa vzťahujú ustanovenia právneho predpisu, ktoré pri doterajšom rozhodovaní veci neboli použité a sú pre rozhodnutie veci rozhodujúce, vyzval sporové strany podľa § 382 CSP, aby sa vyjadrili k možnému použitiu ustanovení § 524 ods. 1, § 525 ods. 2 OZ, ako i ust. § 17 ods. 1 zák. č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch v znení ku dňu uzavretia zmluvy o postúpení pohľadávok, t. j. k. 29.04.2019.

10. Žalobca prostredníctvom svojho právneho zastúpenia na výzvu odvolacieho súdu uviedol, že predmetom tohto konania je revolvingový úver vo forme kreditnej karty a nie klasický splátkový úver. Ide o úver, ktorý umožňuje klientovi čerpať poskytnuté zdroje opakovane, bez nutnosti žiadať o povolenie čerpania banku. Ak klient vyčerpá časť alebo celý úverový rámec a následne vyčerpanú sumu splatí jednorazovo, hneď po pripísaní tejto úhrady má opäť k dispozícii celý úverový rámec. Ak vyčerpanú sumu spláca postupne, bude mať stále k dispozícii tú časť úverového rámca, ktorá nie je vyčerpaná a ktorá sa zároveň s každou splátkou zvyšuje. Z vyššie uvedeného vyplýva, že na predmetný zmluvný vzťah nie je možné aplikovať ust. § 565 OZ, nakoľko v predmetnom prípade nebolo dojednané plnenie v splátkach. Štandardná mesačná splátka, ktorú bol žalovaný povinný plniť, bola v tomto prípade len dojednaným opakujúcim sa plnením v existujúcom záväzkovom vzťahu na dobu neurčitú. V prípade revolvingového úveru nebol postupca povinný upozorniť žalovaného osobitnou výzvou pred zosplatením úveru v zmysle ust. § 53 ods. 9 OZ a rovnako nebol povinný dodržať ust. § 565 OZ, preto v súlade s ustanovením § 563 OZ vyzval žalovaného na plnenie dlhu. Márnym uplynutím 15-dňovej lehoty na plnenie uvedenej vo výzve zo dňa 27.12.2017 sa stal dlh splatným. Napriek uvedenému žalobca predložil Výzvu zo dňa 20.09.2017 spolu s podacím hárkom, ktorú je podľa názoru žalobcu možné považovať za výzvu podľa ust. § 53 ods. 9 OZ. Podľa rozsudku Krajského súdu v Bratislave, sp. zn. 15CoCsp/6/2024 z 26.03.2025: "Odvolací súd považuje za potrebné poukázať na to (v zhode so súdom prvej inštancie), že úver poskytnutý prostredníctvom kreditnej karty nie je klasickým spotrebiteľským úverom, ktorý banka poskytuje na základe zmluvy na dobu určitú, s určením termínu konečnej splatnosti úveru, ktorého splácanie je dohodnuté v splátkach, v dohodnutom počte a výške, v ktorom si veriteľ a dlžník dohodnú ako sankciu vyhlásenie predčasnej splatnosti úveru pre prípad, že veriteľ je v omeškaní s úhradou jednej, resp. niekoľkých splátok počas obdobia dlhšieho ako 3 mesiace (znenie § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka do 31.10.2024). Úver poskytnutý formou kreditnej karty je poskytnutý na základe zmluvy uzatvorenej na dobu neurčitú, bez určenia termínu konečnej splatnosti úveru, plnenie v splátkach nie je povinnosťou, dlžník môže dlžnú sumu uhradiť v termíne splatnosti jednorazovo tak, ako tomu je aj v prejednávanej príhode (viď čl. 5.6. obchodných podmienok), po úhrade dlžnej sumy je obnovený dohodnutý úverový rámec s možnosťou jeho opätovného čerpania. Odvolací súd opätovne poukazuje na to, že v prejednávanej príhode nemali zmluvné strany dohodnutú sankciu vo forme vyhlásenia predčasnej splatnosti úveru, preto veriteľ ani nemohol využiť postup podľa § 565 Občianskeho zákonníka, vypovedal zmluvu a vyzval dlžníka na zaplatenie dlžnej pohľadávky (§ 563 Občianskeho zákonníka), pričom pohľadávka sa stala splatnou až uplynutím dvojmesačnej výpovednej doby." Podľa rozhodnutia Krajského súdu v Banskej Bystrici z 27.06.2024, sp. zn. 13CoCsp/20/2024:

„Pre správne posúdenie veci je podstatný výklad hypotézy ustanovenia § 563 OZ, teda výklad slovného spojenia „ak čas splnenia nie je dohodnutý...“. Je nepochybné, že v súdnej veci došlo k uzavretiu zmluvy o revolvingovom úvere medzi právnym predchodcom žalobcu a žalovaným, ktorého podstatou je, že medzi nimi bol dohodnutý revolving na dobu neurčitú. Žalovanému bol poskytnutý spotrebiteľský revolvingový úver s výškou úverového rámca 1.200,- eur a síce medzi nimi bola dohodnutá výška mesačnej splátky vo výške 4 % z výšky úverového rámca revolvingového úveru platného ku dňu splatnosti danej splátky, avšak nebolo možné medzi nimi dohodnúť konkrétnu výšku splátky z konkrétne poskytnutého úveru a ani určiť termín konečnej splatnosti úveru, výšku dohodnutej mesačnej splátky vo výške 4 % z výšky úverového rámca revolvingového úveru, preto treba považovať za výšku opakujúcich sa plnení, resp. plnení opakujúcich sa dávok v trvajúcom záväzkovom vzťahu, ktorý môže byť ukončený len v dôsledku či už vypovedania zmluvy, alebo odstúpením od zmluvy niektorým z účastníkov zmluvy. Celková výška dlhu nie je v tomto prípade vopred stanovená a závisí od doby trvania samotného záväzku. V prípade takýchto zmlúv ale nie je možné mať za to, že medzi účastníkmi zmluvy došlo k dohode o čase splnenia zmluvy. Výzva právneho predchodcu žalobcu podaním zo dňa 11.03.2020 je výzvou v zmysle ustanovenia § 563 OZ na splatenie celého zostávajúceho dlhu, pričom tento postup bol účastníkmi zmluvy dohodnutý vo všeobecných obchodných podmienkach - vid'. hlava 7. § 2, hlava 15. § 10 tak, že splatnosť je kedykoľvek na požiadanie veriteľa pri splnení tam uvedených podmienok. Nejde o výzvu veriteľa na predčasné zosplatenie úveru v zmysle § 565 OZ a toto ustanovenie okresný súd teda nedôvodne aplikoval. V tomto smere sa odvolací súd stotožňuje s právnym závermi vyslovenými v uznesení Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 15CoCsp/1/2021 z 23.02.2021, ako aj s rozsudkom Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 12CoCsp/25/2022 z 20.04.2023, ale aj s rozsudkom Krajského súdu v Prešove sp. zn. 10CoCsp/4/2023 zo 14.02.2023, na ktoré poukázal žalobca vo svojom odvolaní. Na základe vyššie uvedených skutočností, teda, odvolací súd dospel k tomu, že aktívna vecná legitímácia žalobcu je v súdnej veci daná.“ Podľa rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici so sp. zn. 17CoCsp/36/2023 z 26.02.2025: „Z ust. § 92 ods. 8 zákona o bankách v znení účinnom v čase postúpenia žalovanej pohľadávky vyplýva potreba toho, aby banka realizovala voči klientovi (dlžníkovi) písomnú výzvu na úhradu dlžného záväzku. Ustanovenie presne neurčuje časový okamih, kedy má banka takúto výzvu urobiť a neurčuje ani žiadne jej obsahové náležitosti a ak teda banka zrealizuje voči klientovi v omeškaní písomnú výzvu smerujúcu k úhrade dlžného záväzku a k jeho splneniu nedôjde ani po uplynutí 90 dní, banka je oprávnená pohľadávku postúpiť. V prejednávanej veci banka v súlade s uvedeným postupovala, lebo zákon neurčuje, že výzvou v zmysle ust. § 92 ods. 8 zákona o bankách musí byť osobitná, či určitá špecifická výzva konkrétneho obsahu a preto za výzvu zodpovedajúcu uvedenému ustanoveniu možno v tomto prípade považovať tak výzvu zo dňa 06.11.2017, ako aj samotné zosplatenie úveru zo dňa 15.11.2017, odkedy bol žalovaný naďalej v omeškaní s úhradou svojho peňažného záväzku až do jeho postúpenia žalobcovi zmluvou o postúpení, a teda medzi omeškaním a postúpením 90 dní prešlo. Podmienky postúpenia podľa § 92 ods. 8 zákona o bankách boli v prejednávanej veci splnené. Odvolací súd v týchto súvislostiach zdôrazňuje, že ust. § 92 ods. 8 zákona o bankách neupravuje vo vzťahu k výzve žiadne osobitné náležitosti a ani nevylučuje, aby takáto výzva bola obsahom iného právneho úkonu veriteľa. Odvolaciemu súdu sú známe rozhodnutia Najvyššieho súdu SR sp. zn. 2Cdo/266/2020 zo dňa 31.03.2022 a naň sa odvolávajúce neskoršie rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4Cdo/75/2020 zo dňa 27.10.2022, ktoré sa týkajú otázky, či vyhlásenie okamžitej splatnosti pohľadávky možno považovať za výzvu podľa § 92 ods. 8 zákona o bankách, vo vzťahu k čomu najvyšší súd síce uviedol, že „Obsah ustanovenia § 92 ods. 8 veta prvá zákona o bankách predpokladá výlučnú a samostatnú písomnú výzvu banky, že je jej klient v omeškaní so splnením čo len časti svojho záväzku. Skrz spotrebiteľského charakteru dojednanej zmluvy o úvere nemožno prisvedčiť oznámeniu o mimoriadnej splatnosti úveru aj charakter výzvy v zmysle § 92 ods. 8 zákona o bankách“, ale tieto právne závery je potrebné chápať v celom kontexte uvedených rozhodnutí takým spôsobom, že ak písomné oznámenie o mimoriadnej splatnosti úveru neobsahuje (aj) výzvu na úhradu pohľadávky (t. j. upozornenie na omeškanie s úhradou úverovej pohľadávky), nemožno takéto oznámenie o mimoriadnej splatnosti úveru považovať (súčasne) za výzvu zodpovedajúcu požiadavke určenej ust. § 92 ods. 8 zákona o bankách a teda na dodržanie tohto ustanovenia sa predpokladá samostatná a osobitná výzva banky (rozumej - popri oznámení o mimoriadnej splatnosti úveru), že klient je v omeškaní so splnením čo len časti svojho záväzku. Takýto výklad zodpovedá neskôr prijatému rozhodnutiu Najvyššieho súdu SR sp. zn. 9Cdo/165/2022 zo dňa 27. 09. 2023...“ Žalobca sa teda plne stotožňuje s napadnutým rozsudkom a navrhuje, aby ho odvolací súd ako vecne správny potvrdil.

11. Žalovaný prostredníctvom svojho splnomocnenca k výzve odvolacieho súdu uviedol, že na základe § 103 v spojení s § 53 ods. 9 OZ opravuje nesprávne uvedený dátum začiatku plynutia premičacej

doby uvedený v odvolaní tak, že prvá nezaplatená splátka bola splátka splatná 20.05.2017, začiatok 3-mesačnej čakacej doby (§ 53 ods. 9 OZ) bol od 20.05.2017 do 20.08.2017. Po 20.08.2017 mohol veriteľ po prvýkrát uplatniť právo podľa § 565 OZ, ak zároveň splnil povinnosť 15-dňového upozornenia. Upozornenie na uplatnenie práva bolo zaslané žalovanému 20.09.2017 – v omeškaní 4 splátky (máj, jún, júl, august); 15-dňové upozornenie uplynulo najneskôr 16.10.2017, možné uplatnenie práva (§ 565 OZ) už 16.10.2017. Právny predchodca žalobcu mohol teda zosplatiť úver (565 OZ) už dňa 16.10.2017 a od 16.10.2017 začala plynúť 3-ročná premlčacia doba (§ 101 OZ), ktorá uplynula najneskôr 16.10.2020. Žaloba bola podaná až dňa 03.12.2020, t. j. v čase, kedy bola pohľadávka premlčaná. K použitiu ustanovení § 17 ods. 1 zák. č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a § 524 ods. 1, § 525 ods. 2 OZ uviedol, že lehota na uplatnenie zosplatnenia podľa § 565 veta druhá OZ je najneskôr do splatnosti najbližšej nasledujúcej splátky. Najbližšia splátka po 16.10.2017 bola splatná 20.11.2017. Veriteľ mal právne okno od 16.10.2017 do 20.11.2017 na to, aby platne vykonal zosplatnenie. Dátum výzvy na zaplatenie celého úveru bol 27.12.2017. Zosplatnenie prišlo oneskorene – viac ako 1 mesiac po skončení zákonnej lehoty. Zosplatnenie vykonané 27.12.2017 je právne neúčinné, pretože bolo uplatnené po zákonnej lehote stanovenej v druhej vete § 565 OZ. Ak nedošlo k platnému zosplatneniu, tak z právneho hľadiska žalobca (EOS KSI Slovensko, s.r.o.) nemá aktívnu vecnú legitimáciu. Postúpenie práv zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere je platné (§ 17 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z.z.), len ak sú splnené súčasne dve podmienky: postupca a postupník musia byť subjekty definované v písmene a): „ide o prechod alebo postúpenie z veriteľa oprávneného poskytovať spotrebiteľský úver podľa tohto zákona alebo osobitného predpisu na veriteľa podľa § 20 ods. 1 písm. a), banku, zahraničnú banku alebo pobočku zahraničnej banky.“ Teda postupník musí byť veriteľ podľa § 20 ods. 1 písm. a). Žalobca EOS KSI Slovensko, s.r.o. je subjekt oprávnený od 05.08.2016 poskytovať spotrebiteľské úvery podľa § 20 zákona č. 129/2010 Z. z. Tým spĺňa podmienku postupníka podľa § 20 ods. 1 písm. a), čiže formálna legitimácia je splnená. Druhou podmienkou je, že pohľadávka musí byť splatná: „prechádza alebo postupuje sa pohľadávka po konečnom termíne splatnosti spotrebiteľského úveru alebo pohľadávka, ktorá sa stala splatnou pred termínom konečnej splatnosti.“ Aby bolo postúpenie platné, pohľadávka musela byť po konečnej splatnosti, alebo predčasne splatná, ale už účinne (napr. platne zosplatená podľa § 53 ods. 9 a § 565 OZ). Ak však zosplatnenie nebolo účinné (čo už potvrdil Krajský súd v Trnave v uznesení sp. zn. 11CoCsp/21/2022), potom v čase postúpenia (29.04.2019) pohľadávka nebola splatná, a preto nebola splnená zákonná podmienka podľa § 17 ods. 1 písm. b) zákona č. 129/2010 Z.z. Postúpenie bolo v rozpore so zákonom, a teda žalobca nemá aktívnu vecnú legitimáciu vyplývajúcu zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere. Uplatnenie § 524 OZ je vylúčené špeciálnou úpravou § 17 zákona č. 129/2010 Z.z. Podľa § 17 zákona č. 129/2010 Z.z. (v znení účinnom ku dňu postúpenia – 29.04.2019) nie je možné postúpiť práva zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere, pokiaľ pohľadávka nebola platne splatná, a zároveň postupník nie je banka, zahraničná banka, pobočka zahraničnej banky alebo veriteľ podľa § 20 ods. 1 písm. a) zákona. Pohľadávka v čase postúpenia nebola platne zosplatená, čo už potvrdil krajský súd vo svojom predchádzajúcom uznesení. Ust. § 525 ods. 2 OZ výslovne bráni postúpeniu pohľadávky, ak odporuje zákonu. Podľa § 525 ods. 2 Občianskeho zákonníka, nemožno postúpiť pohľadávku, ak by postúpenie odporovalo zákonu alebo dohode s dlžníkom. V danom prípade je existencia výslovného zákazu postúpenia práv zo zmluvy upravená v zákone č. 129/2010 Z.z., a teda postúpenie v rozpore s § 17 tohto zákona je zároveň neprípustné aj podľa § 525 ods. 2 OZ. Dôvodová správa k § 17 zákona č. 129/2010 Z.z. potvrdzuje kogentnosť úpravy. Zákonodarca výslovne uviedol, že cieľom § 17 je zabrániť obchodovaniu s nesplattými úvermi, zabezpečiť prísne podmienky na prevod práv zo zmluvy len na regulované subjekty a chrániť spotrebiteľa pred agresívnym vymáhaním pohľadávok. Ust. § 17 zák. 129/2010 Z.z. je osobitný zákon, ktorý výrazne obmedzuje postúpenie pohľadávok zo zmlúv o spotrebiteľských úveroch (najmä medzi nebankovými subjektmi bez platného zosplatnenia). Pokiaľ postúpenie odporuje tomuto osobitnému zákonu, ide o protizákonné konanie s dôsledkom podľa § 525 ods. 2 OZ – absolútna neplatnosť transakcie. Uplatnenie § 524 OZ je v tejto veci vylúčené, pretože špeciálny zákon (č. 129/2010 Z.z.) výslovne upravuje prípustnosť postúpenia práv zo spotrebiteľskej zmluvy, ust. § 525 ods. 2 OZ taktiež bráni postúpeniu, ktoré je v rozpore so zákonom, ako je tomu v tomto prípade. Žalobca nezískal platne práva zo zmluvy a v konaní mu chýba aktívna vecná legitimácia. Preto žalovaný navrhoval, aby odvolací súd žalobu zamietol v celom rozsahu ako nedôvodnú.

12. Odvolací súd z dôvodu potreby zopakovania dokazovania vykonaného súdom prvej inštancie (§ 383 ods. 1 CSP, § 384 ods. 1 CSP) nariadil na prejednanie veci odvolacie pojednávanie (§ 385 ods. 1 CSP), na ktorom zopakoval dokazovanie predloženými listinnými dôkazmi, a to zmluvou o spotrebiteľskom úvere – revolvingový úver č. 6604030515 zo dňa 13.04.2016 (č. I. 21 spisu), úverovými podmienkami (č. I. 24 – 38 spisu), informáciou o poistení (č. I. 39 spisu), zmluvou o postúpení pohľadávok z 29.04.2019 (č.

I. 15 spisu), prílohou k zmluve o postúpení pohľadávok (č. I. 20 spisu), výzvou k splateniu celého úveru z 27.12.2017 (č. I. 44 spisu), s podacím hárkom (č. I. 45 spisu), oznámením o postúpení pohľadávky z 06.05.2019 (č. I. 46 spisu), s podacím hárkom (č. I. 47 spisu), prehľadom čerpania úveru (č. I. 48 spisu), pokusom o zmier z 21.10.2020 (č. I. 49 spisu) s podacím hárkom (č. I. 50 spisu), poslednou výzvou pred začatím vymáhania celého úveru z 20.09.2017 (č. I. 194 spisu), spolu s podacím hárkom (č. I. 195 spisu) a vyjadrením Slovenskej pošty, a.s. z 30.11.2023 (č. I. 228 spisu).

13. Na odvolacom pojednávaní strany zotrvali na skutočnostiach uvádzaných v konaní. Žalobca mal za to, že predmetný úver nie je klasickým splátkovým úverom a výška splátky uvedená v zmluve je výlučne aplikovateľná len v prípade čerpania celého úverového rámca. Nakoľko však ide o úver poskytnutý formou kreditnej karty, tak nie je možné predpokladať výšku čerpania spotrebiteľom, ktoré by mohlo byť aj v nižšej výške, než je uvedená splátka v zmluve. Aplikovaním predpisov pre splátkové úvery by v prípade čerpania 10-tich eur z kreditnej karty bola splátka úveru vo výške 44,86 eura, čo je objektívne vylúčené. Pri tejto zmluve dojednej na dobu neurčitú, nebol dojednaný termín konečnej splatnosti, ani spôsob zaplatenia celej pohľadávky, a preto sa na uvedené nevzťahujú ust. § 53 ods. 9 OZ a § 565 OZ. Nie je podstatné ani pri splátkových úveroch, kedy veriteľovi vznikne právo na zosplatenie úveru, ale podstatné je, kedy to právo využije, nakoľko sa nejedná o povinnosť veriteľa, ale jeho právo. Z rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 1Cdo/123/2022 zo dňa 30.01.2024 vyplýva: „Pokiaľ sa vykonaným dokazovaním nepreukáže opak, treba vychádzať z princípu racionálneho správania účastníkov zmluvných vzťahov, ktorí konali v súlade so zákonom, a teda vzhľadom na ust. § 565 druhej vety OZ je potrebné predpokladať, že zosplatenie bolo vyvolané tou splátkou, ktorá bola v čase zosplatenia 3 mesiace po splatnosti.“ Závery žalovaného rovnako tak popierajú rozhodnutie Súdneho dvora EÚ C-598/21, ktorý právne uzavrel, že je neprijateľné, ak veriteľ zosplatní spotrebiteľský úver pre omeškanie spotrebiteľa s dlžnou sumou, ktorá je neproporcionálna k výške úveru alebo s omeškaním, ktorého dĺžka je neproporcionálna k dĺžke úveru. Pokiaľ by teda veriteľ, tak ako tvrdí žalovaný, bol povinný zosplatiť úver pri prvej možnej príležitosti, bolo by to v rozpore s touto judikatúrou a samotnou ochranou spotrebiteľa, nakoľko sankcionovať veriteľa za poskytnutie dlhšej doby na splatenie omeškaného dlhu spotrebiteľom, je zjavne v rozpore so samotnou ochranou spotrebiteľských práv.

14. Žalovaný vyjadrenie žalobcu na pojednávaní odmietal. Dôvodil, že daný revolvingový úver je úver, ktorý je splácaný formou mesačných splátok, v tomto prípade dohodnutých pevnou sumou v úverovej zmluve, preto sa na neho vzťahujú všetky ustanovenia zákona o spotrebiteľských úveroch, ako aj Občiansky zákonník. Čo sa týka zosplatenia a dodržania zákonných povinností, je to veriteľ, ktorý vyhotovil výzvu, jej obsah je podriadený § 53 ods. 9 OZ, obsahuje upozornenie na uplatnenie práva § 565 OZ, a preto bol povinný postupovať v zmysle týchto ustanovení. Vyjadrenie žalobcu, že zosplatenie úveru je vecou veriteľa, považoval žalovaný za absurdné. Do pozornosti dal najnovšie uznesenie ústavného súdu vo veci žalobcu sp. zn. I.ÚS/124/2025 z 27.02.2025.

15. V predmetnej právnej veci rozhodol súd prvej inštancie prvýkrát rozsudkom č. k. 10Csp/18/2021 – 129 zo dňa 09.09.2021, ktorým žalobe v celom rozsahu vyhovel, keď dospel k záveru, že v danom prípade nie je možné aplikovať ustanovenie § 53 ods. 9 OZ a pohľadávka žalobcu premlčaná nie je. Na základe odvolania žalovaného Krajský súd v Trnave uznesením č. k. 11CoCsp/21/2022-180 zo dňa 01.03.2023 prvý rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie a rozhodnutie so záverom, že z uzavretej úverovej zmluvy vyplýva, že žalovaný sa zaviazal úver splácať v pravidelných mesačných splátkach, pričom termín splatnosti a výška mesačnej splátky bola určená v zmluve s tým, že splátky bude žalovaný hradíť do okamihu úplného uhradenia čerpaného úveru vrátane úrokov a poplatkov (Hlava 5, § 1 a § 3 úverových podmienok). V Hlave 6, § 2 úverových podmienok bolo dohodnuté zosplatenie úveru v prípade oneskorenia s platením aspoň dvoch splátok alebo oneskorením s platením jednej splátky dlhšie ako tri mesiace. Odvolací súd tu tiež vyslovil právny názor, že na daný prípad sa aplikuje ust. § 565 v spojení s ust. § 53 ods. 9 OZ a uzavrel, že právny predchodca žalobcu výzvou z 27.12.2017 vyzval žalovaného k splateniu celého úveru v dôsledku omeškania s úhradou záväzkov vyplývajúcich z úveru s tým, že vyzval žalovaného zaplatiť dlžnú čiastku vo výške 1.916,60 eura najneskôr do 15 dní od spísania výzvy na bankový účet. Právny predchodca žalobcu nepostupoval v súlade s ust. § 53 ods. 9 OZ, keď v lehote nie kratšej ako 15 dní neupozornil žalovaného na uplatnenie práva podľa § 565 OZ, a teda nedošlo k predčasnému zosplateniu úveru. S ohľadom na uvedené uložil odvolací súd súdu prvej inštancie posudzovať žalovaným uplatnenú námietku premlčania a zaoberať sa premlčaním jednotlivých splátok odo dňa ich zročnosti. Po doplnení

dokazovania, rozhodol vo veci súd prvej inštancie napadnutým rozsudkom (v poradí druhým), ktorým žalobe žalobcu znova v celom rozsahu vyhovel dôvodiac, že so zreteľom na predloženie výzvy právneho predchodcu žalobcu zo dňa 20.09.2017, ktorú je možné považovať za výzvu podľa § 53 ods. 9 OZ, došlo k platnému zosplatneniu úveru, pričom pohľadávku žalobcu vyhodnotil za nepremlčanú. Tento v poradí druhý rozsudok súdu prvej inštancie bol napadnutý vyššie uvedeným odvolaním žalovaného.

16. V predmetnej právnej veci bolo vykonaným dokazovaním zistené, že dňa 13.04.2016 bola medzi právnym predchodcom žalobcu Home Credit Slovakia, a.s. a žalovaným uzavretá zmluva o spotrebiteľskom úvere – revolvingový úver č. 66040305155, predmetom ktorej bolo poskytnutie bezúčelového revolvingového úveru s výškou úverového rámca 1.400 eur, s ročnou úrokovou sadzbou 33 %, RPMN 38,5 % a celkovou čiastkou splatnou spotrebiteľom 1.650,26 eura s tým, že podľa tejto zmluvy sa žalovaný zaviazal úver splácať v mesačných splátkach vo výške 44,86 eura, a to vždy v 20. deň v mesiaci. V zmluve zároveň bolo dohodnuté čerpanie úveru vo výške dojednaného úverového rámca na uvedený účet klienta a prvá výška čerpania bola dohodnutá v sume 1.400 eur. Neoddeliteľnou súčasťou zmluvy boli Úverové podmienky spoločnosti Home Credit Slovakia, a.s. pre Úverovú kartu HC – IHK116 (platné od 15.03.2016) (na č. l. 26 spisu), v ktorých sa strany v Hlave 3. § 10 dohodli, že od okamžiku zmeny úverového rámca podľa § 7 a 8 tejto Hlavy, sa súčasne mení výška splátky, a to na čiastku vo výške v zmluve dohodnutej percentuálnej časti z novej výšky úverového rámca; novú výšku splátky sa zaväzuje klient hradiť od mesiaca nasledujúceho po mesiaci, v ktorom došlo ku zmene úverového rámca. V Hlave 5. § 1 sa strany dohodli, že poskytnutý úver musí klient splácať riadne a včas v pravidelných mesačných splátkach; termín splatnosti a výška mesačnej splátky je určená v zmluve; prvú splátku klient hradí až v mesiaci nasledujúcom po účtovnom období, v ktorom vykoná prvé čerpanie z úverového účtu; za účtovné obdobie sa považuje jeden kalendárny mesiac. Podľa Hlavy 5 § 3, musí klient splátky hradiť do okamihu úplného uhradenia čerpaného úveru vrátane poplatkov a úrokov. Podľa Hlavy 6 § 1 je zmluva uzatvorená na dobu neurčitú. Podľa Hlavy 6 § 2 písm. a) v prípade, že sa klient oneskorí s platením aspoň dvoch splátok, alebo sa oneskorí s platením jednej splátky dlhšie ako tri mesiace, musí dodávateľovi celý čerpaný úver a všetky záväzky na požiadanie splatiť (tzv. zosplatnenie úveru). Podľa prehľadu čerpania úveru (č. l. 48 spisu), bol poskytnutý revolvingový úver načerpaný dňa 15.04.2016 vo výške 1.400 eur čerpaním bankovým prevodom klientovi. Pre omeškanie s plnením dohodnutých splátok, pôvodný veriteľ úver zosplatnil a žalovaného výzvou zo dňa 27.12.2017 vyzval k splateniu celého úveru čerpaného na základe zmluvy, pričom táto výzva mala byť žalovanému zaslaná dňa 29.12.2017 (podací hárok č. l. 45). Ešte predtým žalovaného výzvou z 20.09.2017 vyzval na zaplatenie omeškaných splátok vo výške 224,30 eura s tým, že v opačnom prípade môže veriteľ požadovať okamžité splatenie celého úveru. Táto výzva mala byť zaslaná žalovanému dňa 20.09.2017 (podací hárok č. l. 195). Následne zmluvou o postúpení pohľadávok zo dňa 29.04.2019 mal právny predchodca žalobcu Home Credit Slovakia a.s. postúpiť pohľadávku z tejto zmluvy na žalobcu, o čom žalovaného upovedomil oznámením zo dňa 06.05.2019, majúceho byť zaslaného žalovanému dňa 09.05.2019 (podací hárok č. l. 47).

17. Odvolací súd sporovým stranám v rámci predbežného právneho posúdenia veci na odvolacom pojednávaní uviedol, že nakoľko si žalobca si uplatňuje vo veci pohľadávku zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere v zmysle zák. č. 129/2010 Z. z., je potrebné sa v zmysle ust. § 17 ods. 1 ZoSÚ v prvom rade zaoberať otázkou platnosti postúpenia pohľadávky právneho predchodcu žalobcu zo zmluvy na žalobcu, ktorá je predpokladom aktívnej vecnej legitímácie žalobcu v spore, ktorú súd skúma prioritne v každom štádiu konania. Na platnosť postúpenia pohľadávky v predmetnej veci je potom nevyhnutné aplikovať ust. § 565 a § 53 ods. 9 OZ, v ktorom smere odvolací súd poukázal na právne závery v uznesení Najvyššieho súdu SR z 29. novembra 2022, sp. zn. 7Cdo/268/2020, ktoré bolo publikované v Zbierke stanovísk NS a rozhodnutí súdov SR č. 3/2023. Odvolací súd poukázal tiež na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 13.02.2025, sp. zn. 6Cdo/152/2022, v ktorom najvyšší súd dospel k záveru, že bez konkretizácie splátky, pre ktorú prichádza k zosplatneniu, nie je možné spoľahlivo určiť, či k uplatneniu práva došlo za splnenia preň zákonom určených podmienok (uplynutia oboch lehôt podľa § 53 ods. 9 OZ), preto právny úkon nekonkretizujúci splátku je nedostatočne určitý a sankcionovaný neplatnosťou podľa § 37 ods. 1 OZ.

18. Žalobca na odvolacom pojednávaní so zreteľom na uvedené právne posúdenie veci odvolacím súdom opakovane poukazoval na rozhodnutie najvyššieho súdu sp. zn. 1Cdo/123/2022, v ktorom najvyšší súd zároveň právne uzavrel, že špecifikácia splátky nie je podmienkou platného zosplatnenia úveru. Rovnako žalobca zastával názor, že uvedená podmienka je v rozpore s judikatúrou Súdneho

dvora EÚ, pretože zosplatnenie úveru pre omeškanie jednej splátky nie je proporcionálne k dĺžke splácania, ani k výške úveru. Nakoľko toto ust. Občianskeho zákonníka je účinné už 15 rokov, nemôže takto umelo vytvorený konštrukt v právnom štáte predstavovať spravodlivé súdne konanie. Žalobca osobitne zdôraznil, že napriek konštatovaniu o povinnosti špecifikovať splátku veriteľovi, nie je zrejmé, akú splátku má v tejto výzve uviesť a rovnako nie je zrejmé, ako by mal postupovať, aby podľa názoru súdu došlo k platnému zosplatneniu úveru s ohľadom na to, že v čase vyhotovenia výzvy veriteľovi nie je známe, kedy si dlžník túto výzvu prevezme, a teda ani kedy dôjde k uplynutiu 15-dňovej lehoty v zmysle § 53 ods. 9 OZ. Žalobca považoval za nevyhnutné, aby sa súd vysporiadal s tým, ako má vyzerať platné zosplatnenie úveru, pokiaľ súd vytvára osobitné podmienky, ktoré zo zákona nevyplývajú, nakoľko v každom prípade pokiaľ by veriteľ určil akúkoľvek splátku v tejto výzve súd by mohol dospieť k záveru, že to nie je tá konkrétna splátka, ktorú súd svojim výkladom požaduje, čím by došlo k popretiu práva na spravodlivý súdny proces, keďže veriteľ by bol na súde neúspešný v každom jednom prípade, v ktorom by sa domáhal pohľadávky zo splátkového úveru, a to aj v prípadoch, ak by určoval stále iné splátky, pretože v každom prípade by súd mohol dospieť k inému právnomu názoru ohľadom skutočnosti, akú konkrétnu splátku mal v skutočnosti veriteľ uviesť.

19. Žalovaný k argumentom žalobcu uviedol, že proces zosplatnenia splátky je uvedený v uznesení ústavného súdu, existuje tiež ustálená judikatúra najvyššieho súdu - senátov 5Cdo a 6Cdo.

20. Aktívnou legitimitáciou sa rozumie také hmotnoprávne postavenie, z ktorého vyplýva žalobcovi ním uplatnené právo, respektíve mu vyplýva procesné právo si tento hmotnoprávny nárok uplatňovať. Preskúmanie vecnej legitímácie, či už aktívnej – existencia tvrdeného práva na strane žalobcu, alebo pasívnej – existencia tvrdenej povinnosti na strane žalovaného, je imanentnou súčasťou súdneho konania (rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 2Cdo/205/2009).

21. Pretože v predmetnej právnej veci si žalobca uplatňuje pohľadávku zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere, ktorá mu bola postúpená pôvodným veriteľom spoločnosťou Home Credit Slovakia, a.s., bolo z tohto hľadiska potrebné zaoberať sa v konaní prednostne otázkou aktívnej vecnej legitímácie žalobcu, ktorej predpokladom je platnosť zmluvy o postúpení pohľadávok v zmysle § 17 ods. 1 ZoSÚ v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvy o postúpení pohľadávok dňa 29.04.2019 a v nadväznosti na to nevyhnutne aj otázkou platnosti zosplatnenia úveru podľa § 565 OZ v spojení s § 53 ods. 9 OZ.

22. Podľa § 524 ods. 1 a 2 OZ, veriteľ môže svoju pohľadávku aj bez súhlasu dlžníka postúpiť písomnou zmluvou inému. S postúpenou pohľadávkou prechádza aj jej príslušenstvo a všetky práva s ňou spojené.

23. Podľa § 525 ods. 2 OZ, nemožno postúpiť pohľadávku, ak by postúpenie odporovalo zákonu alebo dohode s dlžníkom.

24. Podľa § 17 ods. 1 ZoSÚ v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvy o postúpení pohľadávky dňa 29.04.2019, práva vyplývajúce zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere neprechádzajú a veriteľ ich nemôže previesť na tretiu osobu; to neplatí, ak prechádza alebo sa postupuje pohľadávka so všetkými právami s ňou spojenými a a) ide o prechod alebo postúpenie z veriteľa oprávneného poskytovať spotrebiteľský úver podľa tohto zákona alebo osobitného predpisu na veriteľa podľa § 20 ods. 1 písm. a), banku, zahraničnú banku alebo pobočku zahraničnej banky, a b) prechádza alebo postupuje sa pohľadávka po konečnom termíne splatnosti spotrebiteľského úveru alebo pohľadávka, ktorá sa stala splatnou pred termínom konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru.

25. Z vyššie citovaných zákonných ustanovení vyplýva, že základným predpokladom platného postúpenia pohľadávky v zmysle ust. § 17 ods. 1 ZoSÚ v rozhodnom znení je, že musí ísť o splatnú pohľadávku. V danej veci je zrejmé, že uzavretá zmluva o spotrebiteľskom úvere bola uzavretá na dobu neurčitú, pričom vzhľadom na typ poskytovaného úveru (revolving) nebol termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru dohodnutý. K postúpeniu pohľadávky malo dôjsť dňa 29.04.2016 a žalobcom bolo tvrdené, že pôvodný veriteľ pre riadne nesplácanie úveru zo strany dlžníka úver zosplatnil ku dňu 27.12.2017.

26. Odvolací súd sa v danom prípade nestotožnil s obranou žalobcu, že nakoľko uzavretá spotrebiteľská zmluva predstavovala revolvingový úver, nie je možné na daný zmluvný vzťah aplikovať ust. § 565 OZ, lebo v predmetnom prípade nebolo dojednané plnenie v splátkach, keďže štandardná mesačná

splátka, ktorú bol žalovaný povinný plniť, bola v tomto prípade len dojednaným opakujúcim sa plnením v existujúcom záväzkovom vzťahu na dobu neurčitú, a teda v prípade revolvingového úveru, nebol postupca povinný upozorniť žalovaného osobitnou výzvou pred zosplatnením úveru v zmysle ust. § 53 ods. 9 OZ a rovnako nebol povinný dodržať ust. § 565 OZ, preto v súlade s ustanovením § 563 OZ vyzval žalovaného na plnenie dlhu, kedy sa márnym uplynutím 15-dňovej lehoty na plnenie uvedenej vo výzve zo dňa 27.12.2017 stal dlh splatným.

27. Predovšetkým je potrebné vychádzať z konkrétnych ustanovení uzavretej spotrebiteľskej zmluvy, podľa ktorej bol síce žalovanému poskytnutý úverový rámec 1.400 eur, ale strany sa zároveň dohodli na výške prvého čerpania úveru rovnako v sume 1.400 eur a to prevodom na účet žalovaného, čo potvrdzuje aj predložený prehľad čerpania úveru (č. l. 48), podľa ktorého bola dňa 15.04.2016 načerpaná suma úveru 1.400 eur bankovým prevodom klientovi. Zároveň bolo medzi veriteľom a dlžníkom dohodnuté splácanie poskytnutého úveru v pevne určených mesačných splátkach po 44,86 eura vždy 20. deň v mesiaci, čo potvrdzujú aj úverové zmluvné podmienky (č. l. 26), tvoriace neoddeliteľnú súčasť zmluvy, podľa ktorých sa žalovaný zaviazal úver splácať v pravidelných mesačných splátkach podľa zmluvy, do okamihu úplného uhradenia čerpaného úveru vrátane poplatkov a úrokov (Hlava 5, § 1, § 5). Zo skutkových tvrdení žalovaného (podanie zo dňa 03.11.2021 č. l. 136) žalobcom nepopretých vyplýva, že žalovaný načerpal poskytnutý úver dňa 15.04.2016, v ďalšom období 20.06.2016 do 21.07.2016 vyčerpal nad úverový rámec ešte sumu 36,42 eur, ďalšie čerpanie žalovaný nevykonal. Podľa Hlavy 3 § 10 úverových podmienok, sa od okamihu zmeny úverového rámca súčasne mení aj výška splátky, a to na čiastku vo výške v zmluve dohodnutej percentuálnej časti z novej výšky úverového rámca. Podľa tvrdení žalovaného došlo k navýšeniu úverového rámca o 36,42 eura dňa 21.07.2016, avšak žalobca nepredložil žiaden listinný dôkaz, ktorým by preukázal zmenu dojednaných zmluvných podmienok v zmluve; a pretože v zmluve nie je dojednaná výška percentuálnej časti z novej výšky úverového rámca, žalobca nepredložil žiadnu listinu, ktorou by preukázal zmenu zmluvne dojednanej výšky mesačnej splátky 44,86 eura, teda platí, že zmluvne dojednaná splátka 44,86 eura zostala zachovaná. K týmto tvrdeniam žalovaného žalobca vlastné relevantné tvrdenia neposkytol, teda nebolo preukázané, že by v zmysle zmluvy po navýšení úverového rámca došlo k zmene výšky dojednanej mesačnej splátky.

28. Z uvedeného vyplýva, že žalovaný bol povinný poskytnutý úver načerpaný dňa 15.04.2016 v sume 1.400 eur a v sume 36,42 eura dňa 21.07.2016, splácať v pravidelných mesačných splátkach po 44,86 eura. V danom prípade bol v zmysle predloženej spotrebiteľskej zmluvy dojednaný osobitný revolving, kedy bol poskytnutý úverový rámec pri prvom čerpaní načerpaný v celom rozsahu na účet žalovaného a pri ktorom boli dohodnuté pravidelné mesačné splátky po 44,86 eura.

29. Vzhľadom na to, že pri poskytnutí úveru 1.400 eur, bola celková čiastka splatná spotrebiteľom dohodnutá na 1.650,26 eura, mal žalovaný odo dňa 20.5.2016 splácať úver v mesačných splátkach po 44,86 eura, teda sumu 1.650,26 eura + 36,42 eura = 1.686,68 eura by splatil postupne v 38 splátkach (37 x 44,86 + 1 x 26,86 eura), teda posledná splátka bola splatná dňa 20.06.2019, z čoho vyplýva, že predmetný spotrebiteľský úver ani pri neuplatnení zosplatnenia úveru, nebol v čase postúpenia pohľadávky dňa 29.04.2019 splatný.

30. Bolo preto potrebné posúdiť, či právny predchodca žalobcu – Home Credit Slovakia a.s., úver pred postúpením pohľadávky žalobcovi platne, v súlade s ust. § 565 a § 53 ods. 9 zosplatnil. Nedodržanie podmienok na zosplatnenie úveru má totiž za následok absolútnu neplatnosť tohto hmotnoprávneho úkonu pre rozpor so zákonom v zmysle § 39 OZ, na ktorú je súd povinný v spotrebiteľských sporoch prihliadnuť ex offio.

31. Podľa § 565 OZ, ak ide o plnenie v splátkach, môže veriteľ žiadať o zaplatenie celej pohľadávky pre nesplnenie niektorej splátky, len ak to bolo dohodnuté alebo v rozhodnutí určené. Toto právo však môže veriteľ použiť najneskôr do splatnosti najbližšie nasledujúcej splátky.

32. Podľa § 53 ods. 9 OZ, ak ide o plnenie zo spotrebiteľskej zmluvy, ktoré sa má vykonať v splátkach, môže dodávateľ uplatniť právo podľa § 565 najskôr po uplynutí troch mesiacov od omeškania so zaplatením splátky a keď súčasne upozornil spotrebiteľa v lehote nie kratšej ako 15 dní na uplatnenie tohto práva.

33. K otázke výkladu a aplikácii ustanovení § 53 ods. 9 OZ a § 565 OZ sa už vyjadril Najvyšší súd SR v uznesení z 29. novembra 2022, sp. zn. 7Cdo/268/2020, ktoré bolo publikované v Zbierke stanovisk NS a rozhodnutí súdov SR č. 3/2023, a to konkrétne v súvislosti s posudzovaním otázky počiatku plynutia premlčacej doby časti pohľadávky zročnej vyhlásením okamžitej splatnosti úveru. Okrem premlčania práva veriteľa na zaplatenie zosplatennej pohľadávky z úverovej zmluvy, najvyšší súd v tomto uznesení vyjadril právny názor k pravidlám zosplatenia úveru, a to v ods. 18. tohto rozhodnutia, že v spotrebiteľských vzťahoch, v súvislosti s úpravou režimu straty výhody splátok zákonodarca v § 53 ods. 9 OZ zavádza nové pravidlo, z ktorého vyplýva, že veriteľ môže požadovať splnenie celého dlhu pre nesplnenie niektorej zo splátok za podmienok, že už uplynuli tri mesiace od omeškania so zaplatením príslušnej splátky a že upozornil dlžníka (v postavení spotrebiteľa) v lehote nie kratšej ako 15 dní na uplatnenie tohto práva. Účinnosť uplatnenia práva veriteľa podľa § 565 OZ je teda podmienená tým, že veriteľ v uvedenej lehote pred uplatnením tohto práva upozornil dlžníka na to, že toto právo využije. Bez takéhoto včasného upozornenia je uplatnenie neúčinné. Z hľadiska vzťahu medzi „trojmesačnou dobou“ a „lehotou nie kratšou ako 15 dní“, ktoré rámce spomína § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka, zákonodarca výslovne neupravuje, či môžu plynúť súbežne alebo či uvedená minimálne 15-dňová lehota môže začať plynúť až po uplynutí trojmesačnej doby. Z § 565 veta druhá Občianskeho zákonníka vyplýva iba to, že veriteľ môže žiadosť o jednorazové vrátenie nesplatennej dlžnej sumy využiť najneskôr do splatnosti najbližšej nasledujúcej splátky a môže tak urobiť až po uplynutí troch mesiacov od omeškania so zaplatením zmeškanej splátky (§ 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka). Jednoznačným je iba to, že v čase uplatnenia práva je spotrebiteľ v omeškaní s plnením niektorej zo splátok tri mesiace a uplynula lehota 15 dní na uplatnenie práva po upozornení dlžníka. Najvyšší súd zastáva názor, že 15-dňová lehota na upozornenie spotrebiteľa by mala byť realizovaná ešte pred uplynutím troch mesiacov od omeškania so zaplatením splátky, vychádzajúc z charakteru upozornenia na možnosť zosplatenia ako vytvorenia príležitosti pre dlžníka ho ešte odvrátiť, navyše pokiaľ uplatneniu tohto práva nebráni, ak spotrebiteľ zaplatí niektorú so skorších splátok.

34. V súlade s vyššie uvedeným právnym názorom najvyššieho súdu, odvolací súd uvádza, že ustanovenie § 53 ods. 9 OZ pred zosplatením úveru vyžaduje výzvu veriteľa adresovanú a preukázateľne doručovanú dlžníkovi s upozornením na aktuálny dlh a s výslovným upozornením na možnosť veriteľa požadovať zaplatenie celého zvyšku dlhu naraz z dôvodu neplnenia si povinností dlžníka. Podľa § 53 ods. 9 OZ právo na jednorazové splatenie celej neuhradenej pohľadávky má veriteľ najskôr po uplynutí troch mesiacov od omeškania so zaplatením splátky spotrebiteľa. Ustanovenie § 565 OZ zase ustanovuje, že ak ide o plnenie v splátkach, môže veriteľ žiadať o zaplatenie celej pohľadávky pre nesplnenie niektorej splátky, len ak to bolo dohodnuté alebo v rozhodnutí určené. Nakoľko ustanovenie § 53 ods. 9 OZ predstavuje v spotrebiteľských zmluvách lex specialis oproti všeobecnej norme § 565 OZ, je potrebné ustáliť, že právo podľa § 53 ods. 9 OZ môže veriteľ vykonať len po uplynutí zákonnej lehoty, ktorú nemožno skrátiť, ale za predpokladu, že omeškanie s uvedenou splátkou, s ktorou je spotrebiteľ v omeškaní viac ako tri mesiace, trvá. Pred žiadosťou veriteľa na zaplatenie celej pohľadávky sa ďalej vyžaduje, aby veriteľ v zákonom stanovenej lehote, ktorá nesmie byť kratšia ako 15 dní, upozornil spotrebiteľa na uplatnenie tohto práva. Účinnosť uplatnenia práva podľa § 565 OZ je teda podmienená aj tým, že veriteľ v uvedenej lehote pred uplatnením tohto práva upozornil spotrebiteľa na to, že toto právo využije. Lehota na doručenie upozornenia spotrebiteľovi v lehote nie kratšej ako 15 dní na uplatnenie zosplatenia celej pohľadávky nemusí bez ďalšieho začať plynúť až potom, ako je dlžník v omeškaní so splátkou 3 mesiace. Podľa § 53 ods. 9 OZ nie je upravená lehota v ktorej musí veriteľ žiadať právo na predčasné zosplatenie úveru najneskôr, táto je upravená v § 565 OZ, podľa ktorého toto právo môže veriteľ použiť najneskôr do splatnosti najbližšie nasledujúcej splátky a súčasne spotrebiteľ musí byť v omeškaní so zaplatením splátky 3 mesiace, pričom postačuje, aby bol v omeškaní len s jednou splátkou. Veriteľ je teda časovo limitovaný využitím práva na zosplatenie, a to do splatnosti splátky, ktorá nadväzuje na uplynutie 3 mesiacov od splatnosti splátky, ktorá vyvolala zosplatenie. Opačný záver, že veriteľ by mohol po splnení podmienok podľa § 53 ods. 9 OZ následne úver zosplatiť kedykoľvek, by mala za následok, že zosplatenie úveru by bolo ponechané celkom na vôľu veriteľa, ktorý by tak mohol privodiť predĺženie premlčacej doby na uplatnenie práva na súde, čo je však v rozpore aj so závermi Najvyššieho súdu v cit. uznesení sp. zn. 7Cdo/268/2020. Takýto výklad považoval za ústavné konformný aj Ústavný súd SR v uznesení sp. zn. I. ÚS 124/2025 zo dňa 27.02.2025.

35. Vzhľadom na uvedené právne závery bolo potom nevyhnutné v spore skutkovo ustáliť, v súvislosti s ktorou konkrétnou splátkou vyhlásil veriteľ mimoriadnu splatnosť úveru. Žalovaný dôvodil, že

k zosplatneniu úveru malo dôjsť v súvislosti s nezaplatenou splátkou splatnou dňa 20.05.2017. Žalobca napriek uvedenému právnomu posúdeniu veci zotrval na názore, že právny predchodca žalobcu vyzval žalovaného na plnenie podľa § 563 Občianskeho zákonníka, pretože ust. § 565 OZ sa neplatí, pričom za výzvu podľa § 53 ods. 9 OZ by mohla byť považovaný výzva zo dňa 20.09.2017 (č. I. 194 spisu). Ust. § 563 OZ však na daný prípad aplikovať nemožno, pretože v danom prípade bolo dohodnuté plnenie v splátkach, teda nejde o situáciu, kedy čas splnenia nebol dohodnutý. Je zrejmé, že bez konkretizácie splátky, pre ktorú dochádza k zosplatneniu úveru, nie je možné spoľahlivo určiť, či k uplatneniu práva došlo za splnenia preň zákonom určených podmienok, t. j. uplynutia oboch lehôt podľa § 53 ods. 9 OZ, ako aj lehoty podľa § 565 OZ.

36. Najvyšší súd SR vo svojich rozhodnutiach sp. zn. 5Cdo/2/2023 z 25.01.2024, sp. zn. 5Cdo/188/2023 z 31.07.2024, sp. zn. 6Cdo/15/2023 z 25.09.2024 už opakovane vyjadril právny názor, že pre platnosť právneho úkonu predčasného zosplatnenia úveru v súlade § 565 OZ a § 53 ods. 9 OZ je nevyhnutné, aby v tomto zosplatnení (výzve – upozornení) veriteľ presne špecifikoval konkrétnu splátku, pre ktorú môže jednorazovo a predčasne zosplatniť celý úver. Tento právny názor uvádza napokon aj v uznesení sp. zn. 6Cdo/152/2022 zo dňa 13.02.2025, ktoré bolo publikované v Zbierke stanovísk NS a rozhodnutí súdov SR č. 3/2025 so znením právnej vety: „Bez konkretizácie splátky, pre ktorú prichádza zosplatnenie, nie je možné spoľahlivo určiť, či k uplatneniu práva došlo za splnenia preň zákonom určených podmienok (uplynutia oboch lehôt podľa § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka v znení účinnom do 31. októbra 2024). Právny úkon nekonkretizujúci splátku je preto nedostatočne určitý, sankcionovaný neplatnosťou (podľa § 37 ods. 1 Občianskeho zákonníka).

37. Ako bolo uvedené vyššie, vzhľadom na to, že v zmluve o spotrebiteľskom úvere č. 66040305155 zo dňa 13.04.2016, bolo dohodnuté splácanie poskytnutého úveru v pravidelných pevne určených mesačných splátkach, bolo nevyhnutné, aby pri zosplatnení úveru právny predchodcom žalobcu, boli dodržané ust. § 565 a § 53 ods. 9 OZ. Z listinných dôkazov predložených v konaní však odvolací súd zistil, že vo výzve k splateniu celého úveru zo dňa 27.12.2017 (č. I. 176 spisu) nebola konkretizovaná splátka, pre ktorú malo dôjsť k zosplatneniu celého úveru, preto v danej veci nie je možné spoľahlivo určiť, či k uplatneniu práva došlo za splnenia preň zákonom určených podmienok (uplynutia oboch lehôt podľa § 53 ods. 9 OZ), preto tento právny úkon nekonkretizujúci splátku je nedostatočne určitý a v zmysle vyššie citovanej ustálenej judikatúry najvyššieho súdu, je sankcionovaný neplatnosťou podľa § 37 ods. 1 OZ.

38. Ďalej odvolací súd konštatuje tiež nedostatok výzvy zo dňa 20.09.2017, majúcej byť podľa žalobcu výzvou v zmysle § 53 ods. 9 OZ, ktorá však neobsahuje stanovenú lehotu na plnenie 15 dní s tým, že v opačnom prípade veriteľ pristúpi k zosplatneniu úveru.

39. Podľa odvolacieho súdu žalobca nepreukázal ani doručenie právneho úkonu zosplatnenia do dispozičnej sféry žalovaného. Právny úkon zosplatnenia úveru, predstavuje adresovaný jednostranný hmotnoprávny úkon v režime ust. § 45 ods. 1 OZ, preto na to, aby nastali jeho účinky, bolo nevyhnutné, aby sa predmetný právny úkon dostal do dispozičnej sféry jeho adresáta, teda žalovaného, čím sa završuje proces účinného doručenia právneho úkonu a až od tohto momentu je právny úkon pre konajúci subjekt záväzný. Žalovaný doručenie mu tejto výzvy rozporoval. Žalobca preukazoval zaslanie predmetnej výzvy poštovým podacím hárkom. Podľa záverov najvyššieho súdu v uznesení sp. zn. 6Cdo/41/2023 zo dňa 20.02.2025, podanie zásielky na prepravu podacím hárkom je bežnou formou odosielania poštových zásielok, automaticky však nepreukazuje aj doručenie zásielky adresátovi v prípade, ak sa takouto formou doručuje jednostranný hmotnoprávny úkon, ktorým je i predmetné zosplatnenie úveru. V prípade sporu a pochybností o doručení písomnosti, zaťažuje dôkazné bremeno o doručení odosielateľa, teda žalobcu, ktorý túto skutočnosť v konaní nepreukázal, pretože dopytom na Slovenskú poštu, a.s. sa údaje o doručení odoslaných zásielok ich adresátovi nepodarilo overiť, pretože pošta po uplynutí troch rokov neevidovala vo svojom informačnom systéme žiadne údaje (odpoveď č. I. 228 spisu). Aj z tohto dôvodu nie je možné v danom prípade zosplatneniu úveru právny predchodcom žalobcu považovať za účinné.

40. Ako už bolo uvedené vyššie, základným predpokladom platného postúpenia pohľadávky v zmysle § 17 ods. 1 ZoSÚ je, že musí ísť o splatnú pohľadávku. Pretože tento základný predpoklad v danom prípade splnený nebol, keďže nejde ani o pohľadávku po konečnom termíne splatnosti spotrebiteľského úveru, ani o pohľadávku, ktorá sa stala splatnou pred termínom konečnej splatnosti spotrebiteľského

úveru, či už uplynutím lehoty splatnosti poslednej splátky spotrebiteľského úveru (ktorá mala nastať dňa 20.06.2019), alebo na základe platného zosplatnenia, nedošlo v danom prípade ani k platnému postúpeniu pohľadávky z pôvodného veriteľa Home Credit Slovakia, a.s. na postupníka EOS KSI Slovensko, s. r. o., z ktorého dôvodu žalobca nie je v tomto spore aktívne vecne legitimovaným subjektom, preto bolo potrebné jeho žalobu zamietnuť.

41. Bolo už potom ďalej bezpredmetné zaoberať sa otázkou premlčania nároku žalobcu, či platnosťou dojednania výšky úrokov z omeškania. Z uvedených dôvodov odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie podľa § 388 zmenil tak, že žalobu žalobcu v celom rozsahu zamietol.

42. Vzhľadom na zmenu rozhodnutia súdu prvej inštancie bolo tiež nevyhnutné v zmysle § 396 ods. 2 CSP rozhodnúť nielen o trovách odvolacieho ale aj prvoinštančného konania. Vzhľadom na výsledok konania, v ktorom bol v celom rozsahu úspešný žalovaný, odvolací súd v zmysle § 255 ods. 1 CSP priznal žalovanému voči žalobcovi nárok na náhradu trov prvoinštančného i odvolacieho konania v plnom rozsahu.

43. O výške náhrady trov konania v zmysle § 262 ods. 2 CSP rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie skončí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

44. Senát odvolacieho súdu toto rozhodnutie prijal pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

- 2 -

28CoCsp/20/2024

28CoCsp/20/2024-

6120446016

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je podľa § 421 CSP prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvom pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 CSP).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP).

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 CSP).

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil (§ 426 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1).

Povinnosť podľa ods. 1 neplatí, ak je

a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prevej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 CSP).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 CSP).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 CSP).